

1. szám.

Januar 4-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
 Evoe!
 Vagy mit mondok? Lebe hoch! Vagyok
 magam izs fót-tag delegatzioba; mikor delega-

tzio valahun lyukat kap, akkor aszt ggal
 bestoppolnak. Nagy urasag az! Aszta ola
 lénung, semi dolog! Echt delegatusnak zs
 csak van anyi dolga, hogy nimajatikokba,

zözs gyűlissbe anyit mongyon, hogy „ja, oder ná,“ de az ilyen magamforma extrato kihuzasra tartogatot delegatuzsnaq mig nimajatikba se kel comparealni, kivive ballettanczot, od azutan szavazhatya szabadon, a mint programmja obligalta magat.

Mar fűtenek aszt a szankot, a ki benűnket oda el fogja koresolyazni. Mert hogy elidegenithetetlen jogaink kőzi tartozik, hogy mikor kőzözűgyi vasutat ho betakarta, akor mink saját autonom szankoinkon jarhatunk rajta. Elöl paripakon fogjak űlnyi miltosagozs fűrendek; elnők i esengetyű oda lesz kőtve ostorhegyezs nyakaba, hanem azir lovakat fog hajtanyi also tabla delegatuzs elnök; miltosagozs fűrendeknek meghagyatvan az a jo mulatsag, hogy űk ugyan magazs lovon űlnek, hanem anak a kantarjat csak hatulrol igazgat mazs. Szankoban fognak űlnyi patent delegatusok, tizenkit baloldali tag, nagyon bepakolva bundakba, labzsakokba, a kikre nekűnk kel vigyazni nagyon, hogy valami bajok ne törtinyik; mert ha valamelyiknek ora elfagy, tigrisek minket megesznek idahaza. Ugy irzek magamat velűk, mint ha tizenkit eleven angolnat biztak volna ram, hogy vigyem markomba Bicsig. Hatha kiesusznak markombul, s tizenkit feli elszalanak, hatha megfulad valamelyik, ha nagyon szoritom; aszt se tudom, nem harapnak-i? — Vigtire fotagokra nizve delegatizio szankohoz lesz kőtve

kiesi szanko extra statum, azon fogok űlnyi én supernumerarius-surrogatus-delegatus.

Bicsben indohaznal od fogja mar varakoznyi benűnket egisz Bics minden ujsaganak korespondense, is minden vendigfogado repraesentansai. Maga kereskedelmi miniszter Plener lovag fogja hozank tartanyi vendig beneventalo beszidet, mely kezdődik ezen szavakon: „nix maunthbares?“ s minekutana sikerűlend esizmam talpaba eldugnyi magyar dohanyt, hogy financz ra nem akagya, fogom rőgtön telegrafiroznyi Pestre: „Victoria! első találkozásnal mar sikerűlt nimetet megesalni.“ Inen kivilagitot varoson keresztül tartunk bevonulazst, fogjak spaliert kipeznyi statusz hitelezők, is anlehen papirokat lobogatnyi elejbűnk; előtűnk lovagoland egisz banderium wechselreiter, is fognak benűnket űnepilesen vezetnyi vigig uezan privat baldachin alat: vulgo parupli, is minden ueza szegleten trombitaszoval fogja benűnket foganyi sosperecezs legin, is minden harangot meghuznak előtűnk vendigfogado kapujaban, mikor megirkeztűnk; s dualismus elismerise jeliűl kocsmarosok előkeresnek irantűnk valo deferentia-bul dupla kritat. Este diszelőadazs a Burgban: „Kabale und ka Liebe.“

Csak in cezer azutand ot legyek, ne tesik flynyi semit, majd kiteszi Zebulon magair.

(Folytatása a 4-ik és 5-ik lapon.)

Országgyűlési tudósítás.

(Miután e rovatot rendesen vezetni kell, referensűnk kénytelen volt e héten a teremben helyet foglalt egerek tanácskozmányait röviden fűljegyezni.)

Elnőkegér. Már tiz óra, s még senki sincs a teremben, hol a pokolban maradoznak a tekintetes rendek ilyen sokáig?

Háznyaggegér. Azok bizony a buffetben elhullatott kenyérhaj és sonka maradékain élesítik tehetségeiket.

Elnőkegér. De már be kell űket esengetnem.

Képviseledegerek (becsődűlnek és discourálnak a feher egerek tegnapi operai előadásáról.)

Jegyzőgegér felolvassa a tegnapi protocollumot.

Elnőkegér. Bejelenti, hogy itt van egy petitio űregrági poczegértől, ki a Csokonai által megénekelt békaegér harc alkalmával az egerek által viselt megymagokat szolgáltatta a hadseregnek bakancsok gya-

nánt, s kéri most azokat magának szilvamagokban megtéríteni.

Kérvénye a pincezeablakon leboesájatni rendeltetik.

Ezután áttér a gyűlés a napirendre; az elnök bemutatja a határozati javaslatot:

„Miután a macskákkal való kibékűlés szerencsesen létrejött, oly kedvező fűltételek alatt, hogy ha az egerek annyi szalonnát összehordanak a macskának, hogy az jól lakhatik vele, akkor a macska az egereket nem fogja többé megenni; kővetkezik az a fűlötti discussió, hogy valjon már most egész biztonsággal bemenjenek-e az egerek az egérfogóba, mely számukra megnyittatot, vagy sem?“

Legelőször is *indítvány tevő* egér kapaszkodik fel a szószekekre, s előadja, hogy ama régi balitélet, miszerint a csapdát egérfogónak tartják, már megszűnt, mert annak a neve egérwalhalla: pedig a név tesz mindent. Az egérfogó tele van az egerek iránt való jó szándékkal, bizonyítja a belé rejtett szalonna. Ha nem szeretne bennünket az egérfogó, nem tárná ki előttünk a kapuját. Azért menjünk bele.

Szélső baloldali egér kéri magának azt írásban kiadni, hogy elébb papíroson megrághassa. Kívánata teljesítettik.

Középbali egér tiltakozik az egész ellen, azt állítván, hogy van egy régi bőrre írott törvényünk, mely azt rendeli, hogy az egeret, addig, míg meg nincs fogva, nem szabad bántani.

Jobboldali egér előtte szóló beszédére azon észrevételt teszi, hogy ha van valami törvényünk, a mely bőrre van írva, azt egyik meg.

Esztergomi egér azon népies deduction kezd, hogy miután ugyis példabeszéddé vált, hogy „szegény, mint a templom egere,“ e klerikális epitheton iránti tisztel-

letből iparkodjunk megragadni, a hol valamivel kínálunk bennünket.

Szélső baloldali egér kéri megszavaztatni a mezei egereket, hogy akarnak-e bemenni az egérfogóba, addig bele nem egyez semmibe.

A discussió folyama alatt a ház asztalára letett papíros apróra megráगतván, elnök szavazásra bocsátja a kérdést, két hátulsó lábra felállás és lekuporodás által. Az első próbánál, hogy álljanak fel azok, a kik be akarnak menni az egér-walhallába, ezer jelenlevő tag közül feláll három, 997 pedig lekuporodva marad. Azután az ellenpróba tétetik meg: most azok álljanak fel, a kik nem akarnak belemenni; akkor ezer jelenlevő tag közül feláll kettő, 998 pedig kuporodva marad. Ilyenformán az indítvány három ötödrésznyi ecclatans többséggel elfogadtatván, határozatba tétetik, hogy az egérüdveldébe bemenni jó lesz.

Mely határozat tudomásul vétel végett muzeumi patkányokhoz is átküldetik, elvárattván, hogy a maguk cziczikányától azt megint visszküldjék, s a szövegből valamit ki ne rájjanak.

1868.

Meg vagyok akadva, ugyan mit kívánjak:
Hogy kívánatom ne vegyék kiáltványnak?
Hisz mindent megkaptunk már, a mi csak kelle,
Helyünkbe jött minden sok jó, nolle velle.
A mult év ez újnak ugy eléje hágott,
Betöltött előre minden kívánságot.

Boldogságos újév, ki bejössz a készbe,
Jöjj üres marokkal, semmit se hozz kézbe;
Itt hagyott a bátyád annyi drága mindent,
Hogy te semmi ujat le nem tehetsz itten;
Csak azért fordulunk hozzád sziveinkkel:
Te meg apródonkint hordd el, a mi nem kell.

K—s M—n.

Lügewakker levelei egy bécsi lapszerkesztőhöz.

Tisztelt szerkesztő ur!

Beütött a magyar pártok között a crisis. Voltak exploziók, fusiók, diffusiók, confusiók, quantum satis. A Deákpártot sprengolták a főrendek elleni indítvány-nyal, a baloldalt a delegatzió választással; most mind szét vannak ugrasztva, s keresi mindegyik, hogy melyikhez ragadjon hozzá. A Deákpártiak czivakodnak a a miniszterekkel, a tigrisek czivakodnak a Kálmánokkal; az itthonmaradók az elmenendőkkel, s rettenetes háboru készül ide lenn. De ne higjjen nekik szerkesz-

tő ur, s még ha én mondanám is, hogy ne higjjen nekik, még akkor se higjjen nekik. Csak világbolondítás az egész. Én tudom a tervüket egészen. Csak azért hadakoznak most ideleonn egymással, hogy mikor egyszer Bécsben lesznek, mindent a maguk kezére kaparinthassanak, s egyszer csak azt vesszük észre, hogy mindnyájan magyarokká lettünk. Én ugyan azt se bánom, mert soha jobb németeket nem tudok magamnak kívánni, mint a milyenek ezek a magyarok.

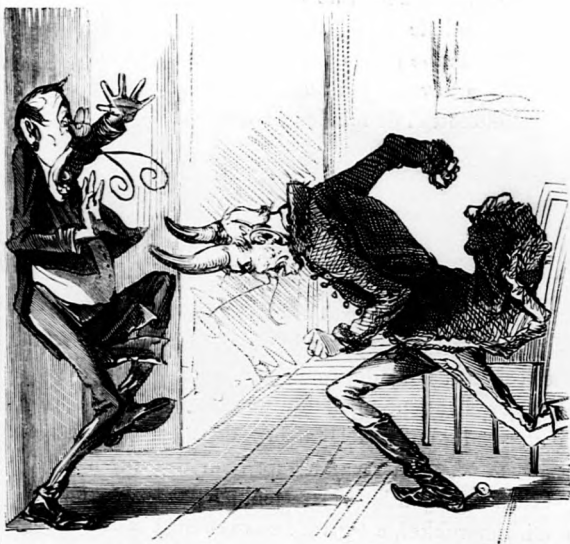
Mikor gyün sogor delegatuzs, is akarja engem megborotvalnyi; nem hagyok am magamnak,

hanem inkab in anschmierelok neki akora bajszot orra ala, hogy nem befir vele ajton.

Mikor pedig nekem akarja sogor delegatuzs felraknyi szarvakat homlokomra,

forditom azokat syllogismus cornutusnak, s ugy odaszoritok ütet falhoz dilemmával, hogy meg se nyikkan.

Is mikor sogor delegatuzs oromra teszi maga szemüvegét, hogy azon keresztül nizek között, fogok neki mondanyi :

„no mar mozd meg te nizek között, s szemed-szajad tele lesz neki azal.

Csak azt az egyet nem szeretek neki, hogy ha sogor delegatuzs között valamelyik kapja hasragaszt, akkor propter paritatem a magyar delegatiobul isz egynek hascsikarazst kel kapnyi,

s az bizonyosan in lesznek, a kit akkor alkotmányozs simmetria kedviirt, mint fot-tagot, agyba lefektetik.

(Vége a 8-ik lapon.)

Miért csapatta meg Sp. a takácslegényt?

Somogy megyében volt egy főbíró, — meglehet, hogy már a bölcsőben főbíróvá tették, — mert a környéken, a most élő emberek közül mindenki főbírónak ismerte őt. Benne mindazon kellekek meg voltak, a melyek egy „nagyur” főbíróban megkívántatnak, — még egy kicsit nyifa is volt. 48-ban a demokratikus eszméktől csömört kapott, s e nyavalyába bele is halt.

De hát a dologra. Miért csapatta meg a takácslegényt? — Egy karácson első ünnepén templomban volt az öreg ur — bona fide hallgatta a misét — azonban egyre fészkelődött. Satellese — a tőle elváhatatlan esküdt — kinek tisztos neve duó duó volt, — mely név a töltött káposztáról ragadt rá, mit az esküdt ur szenvedélyesen szeretvén, mikor kanalát belemártotta, mindig e jelszóval kapezaskodott bele: duó duó, — tehát az esküdt már jó ideje vette észre, hogy az öreg urnak valami nem tetszik, hanem nem szólt, mert azt gondolta, hogy fázik. Kegyetlen hideg volt.

Egyszer csak kirukkol vele az öreg ur. Oldalba lökvén — a mennyire bundája engedte — az esküdtet: amice, látja azt a legényt, nem tudok tőle imádkozni, fázom, ha ránézek. — Az a legény pedig, a ki annyira botránkozta az öreg urat, ott térdelt az oltár előtti kövezeten, szép fehér gyoicsgatyában, áhitatosan kezelvén olvasóját. Nézze amice, majd megfagyok ebben a bundában: az a legény pedig már egy órája, hogy ott a kövön térdel, és még csak nem is kék az orcája. Az esküdt nézte a legényt, és officiose bámulta kemény természetét.

Ezzel — ugyis végére járván a mise — oda inté a főbíró katonáját: te Ferkó, ösmered e azt a legényt abban a pöre gatyában? lásd, az ám a legény, nem te; mert neked majd a fogad potyog ki a vaczogás miatt, az meg pöre gatyában van, s kutyába se veszi ezt a disznó hideget.

— Hogy ne ismerném tensusam, a kis takácsnak a legénye, a Péter.

Még jobban elszörnyedt az öreg ur, a mint hallotta, hogy az a legény takács — előítélete levén a takácsok iránt. — Te Ferkó, ne, itt ez a huszas, neki adod annak a legénynek, és meghívod hozzám ma ebédre; megérdemli, ilyen kemény legény megérdemli. — A katona úgy tett, mint parancsolva volt neki, s a takács legény bámult, nem tudván kiokoskodni, mivel érdemlette ő meg a huszast, és a főbírói ebédet?

A főbíró alig várta, hogy hazaérkezzék, nagy pathosszal mondta el feleségének, hogy vendéget hoz, és pedig milyen vendéget, s előadása alatt egyre szidta

Ferkót, a huszárt: az ám a gyerek, nem te. — Ferkó elunván hallgatni a sok dehonestátiót, csak kirukkol vele: „elhiszem tekintetes uram, könnyen kiállhatta az a legény a hideget, birkabőr nadrág van a gatyája alatt.

Mint a Lót sóbálványnyá lett felesége, úgy kövült meg a főbíró e rettenetes hír hallására, és jó nagy idő kellett hozzá, a míg magához jött, és mikor már fordult a nyelve, méltóságához illőleg harsogtatta főbírói menyköveit.

— Ejnye te gézengúz, te zöldhasu takács, te, te! hogy merted te bolonddá tenni az egész magistratust? hát te bolondnak tartasz engemet? no megállj, majd adok én tenéked, majd megtanulod, hogy máskor a vármegye urait ki nem játszod. Amice, csapasson erre a gazemberre 12-öt! Ferkó, hamar azt a derest elő! — S a szegény takács hiába rimánkodott, hiába könyörgött, hogy ő nem vétett senkinek, megkapta biz az a 12-öt karácson első napján, délben, — a főbírói ebéd helyett.

Adomák.

Löwinger Izsák, a juti zsidó — eladott 30 darab bőrt egy timárnak, ki a bőrökre 5 forint foglalót is adott. Két hét múlva a timár megbukott. Löwinger eleget izengetett a timárnak, hogy jöjjön a bőriért, — de az hallgatott. Mikor már nem győzte a halogatást, Löwinger elment Sp.-hez, a főbíróhoz.

Fátuma úgy akarta, hogy a főbíró ebédnél találja. Az előcsarnokban várakozott, míg úgy délután harmadfél óra tájban méltóztatott a főbíró urnak az elmaradhatatlan pipával kikommotizálni, holott is a zsidó előtt ránczos homlokkal, összehuzott szemöldökkel, mint egy haragvó Zeusz — megállván, egy szusz alatt kerdezte:

— Hová való vagy? hogy hívnak? mi járatban vagy?

A zsidó illendően megfelelt minden kérdésre, s alázatosan elbeszélvén a timárral való ügyét — bátorodott kérni a tekintetes ur tanácsát.

A főbíró hatalmas füstöket eregetvén, nagy sokára megszólalt: tudod mit? add el a bőröket.

Löwinger megköszönte a tanácsot, hanem nagy alázattal kérte a főbíró, hogy adjon erről neki avagy csak egy sor iráskát is.

— Ejnye te gazember! — förmedt rá a főbíró — hát engemet akarsz te, te! te! — itt jöttek a titulusok kelepezébe keríteni, hogy aztán az a fehérvári törvényszék engemet keressen? Amice, esküdt ur, csapasson erre a gazemberre tizenkettőt!

A szegény zsidó könyörgött, szabadkozott, hogy hiszen ő semmi rosszat nem akar, ő csak tanácsot kérni jött, mit is egyedül a tekintetes ur bölcsességénél reményl feltalálhatni.

A sok szép beszédre meglágyult szívü főbíró ismét nagyokat füstölve, a zsidóhoz fordult:

„De hát most már mit tegyünk, szegény gyerekek?”

A megrémült zsidónak sem kellett aztán több, — hanem látván az elvonult fellegeket, kezét csókolt, s többé sem bőrének, sem magának hírét sem hallotta a főbíró, csakhogy a 12-tőt szerencsésen elkerülhette.

B. Gazsinak kalandját olvasá egy kis társaság a legutóbbi „Üstökös“-ből, s azt a hamis észrevételt tették, hogy az a markos öt zsidó Gazsinak aligha nem hit-lezője vala; csakhogy Gazsi ezt, cum arte poetica: egy kicsit kiszépitette.

„Már megint pénz kell, haszontalan fiu?” — kérdi az apa jól lepiszkolva pénztkérő fiát. Végre kissé lecsillapodva kérdi: „Aztán mennyire volna most szűkséged?”

„Húsz krajczárra, meg — — negyvenegy forint-ra,” — válaszolt amaz az előbbi benyomás terhe alatt.

K é r e l e m .

Mintha parázson állanék,
Oly égetők fájdalmaim; —
Küldj istenem halált reám,
Oh, hallgasd meg hó szavaim.

De szent Fölség! tudván, neked
Mily sok bajt kell elintézned:
Végezd azon százezreket,
— S csak azután az enyémet!

A veszedelmes versek.

Egy lapot szakítok ki az 50-es évek történelméből, oly lapot, melyből az akkori jöttment törvényszékek tudományos világáról némi ismeretet szerezhetünk.

Abban az időben a legkevesebb gyanú elég volt arra, hogy az ember házát felkutassák. Vádoltaték a többi közt Csirippelő Arisztid is, a költő, hogy magánál gyanus, forradalmi iratokat rejteget, minek következtében egy, magyarul épen nem tudó katonatiszt három

közemberrel a házánál kutatás eszközzésére rendeltetett. Csirippelő a legkészségesebben mutatta elő írományait, csak egy lepecsételt iratesomó volt az, a mit nagyon szeretett volna elrejtteni, és egy alkalmasnak látszó pillanatban azt hirtelen zsebébe is dugta.

„Hohó! kiáltott saját nyelvén a német tiszt, észrevevén a mozdulatot — ide azokkal az iratokkal!”

„Nem olyanok ezek, mint a minöket önök kerestek”, szólt megzavarodva a szerény poeta, mindenképen meg akarván a németet állítása valóságáról győzni, de az nem tágitott, annyira, hogy utoljára erőszakkal elvette tőle a csomagot, őt pedig őrizet alatt az együtt ülésező, szemétdombon szedett törvénytelen szék elé vitte.

Az elnök — egy volt kutséber — elnöki komolysággal előadá — persze németül, mert az érdekes tanácsban csak egy tag volt, ki annyira, a mennyire értette a magyar nyelvet, miszerint bizonyosan veszedelmes iratok találtak Arisztidnél, a mi ket aztán a jelenlevők szörnyűkődő szemek előtt fel is bontott, s mint szokas: előről kezdve, törött magyarsággal olvasá az „Ajánlás“-t, mely ékes disticonokban a verseket Lálínak ajánlja és kéri őt, hogy legyen szerelme, mint a szalmavirág: soh'se hervadjon el.

Következett ezután a „Hütlenhez”, egy hosszú párrimes vers, mire aztán még hosszabb gondolkozás után a már említett félmagyar ama megjegyzést tette, hogy hiszen talán még Kossuth s a többi rebellesek sem csináltak versben proklamációkat; ennél fogva jó lesz szép titokban tartani a dolgot, mert a t. tanácsot meg is zavarhatná, ha e komikus dolog köztudomásra jutna. Az indítvány el lön fogadva, de a poeta, miután az egészsnek ő volt okozója, pénzbírságra íteltetett.

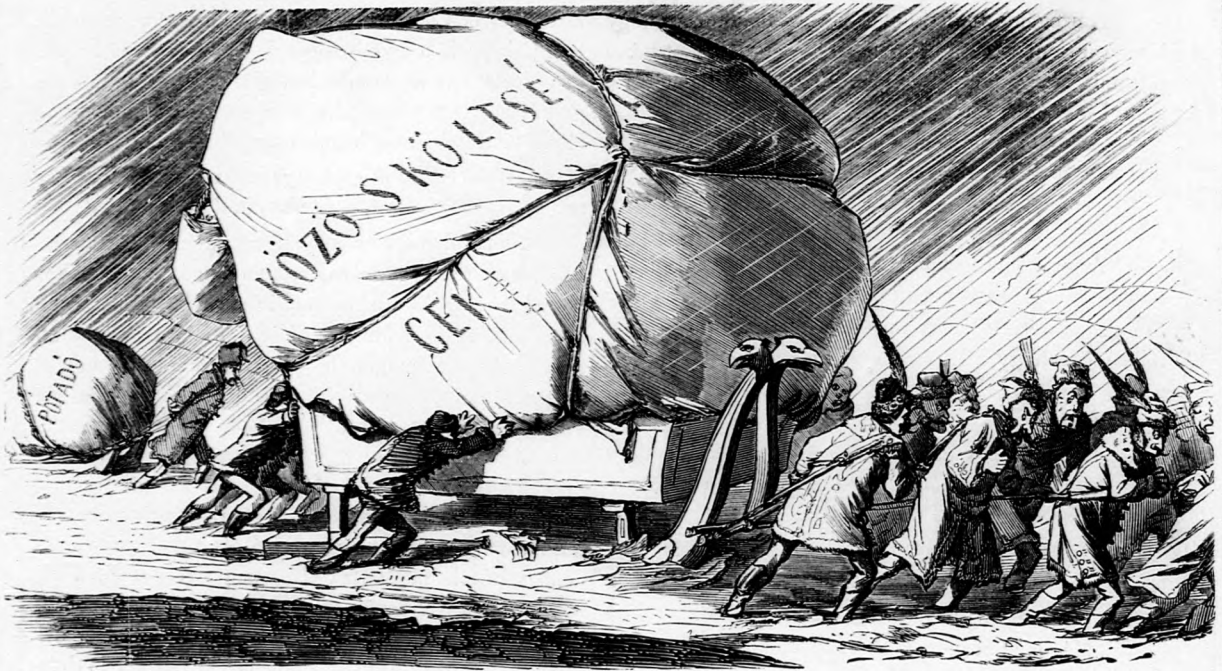
Tudós tökmagok.

4. A tűz is fagyaszt néha, — viszont gyakran a hidegség is éget. — Annál jobban fázol, minél több rossz *fit* raksz tüzedre, — s nem kimelegít-e a választó polgárok hidegsége?

5. A szenvedély mindent lángra gyújt, csak a világozságot oltja ki.

6. Nagy tisztaság árt a tisztaságnak. Bizonyul, ha a *makaó*-ban egyhuzamban tisztálkodol (cista) utoljára feketé (schwarz) léssz.

7. Nehezebb egy nyelvvel hallgatni, mint húsz nyelvvel beszélni.

No de vigtire migizs csak kivivunk, hogy sogor meg lesz velünk eligedve, s akkor azután megmentve megmenthetöket, s othagyva othagyhatokat, cum triumpho viszatirünk; (csak szan-ko alul ho el ne olvagyon adig, mert akkor tolnyi nehiz lesz) is tartunk Pestre bevonulazst, ha napal irkezünk, finyezs kivilagitazs melet.

Mid hozak baratom uramnak Bicsbül? — Magamat? — vagy az izs sok lesz?

alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon

Cicorie-Delegat aus Cislájtinántien.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. A kinek valami kell, csak mondja, hogy nem kell, mindjárt megkapja.

— — Az is mutat valamire, hogy a delegatusok nem akarnak innen magukkal több gyorsirót vinni kettőnél. (Ez arra mutat, hogy nagyon keveset akarnak beszélni odafenn.) Vagy pedig arra, hogy németül remélnék discurálhatni, s ahhoz aztán majd kapnak elég schnellschreibert odafenn.

— — (De pedig mégis megjárták a méltóságos főrendek azzal a delegátussággal, a mi miatt olyan nagy patália volt; mert ha a horvátok elküldik a maguk delegatusait, mégis csak a főrendi delegatusoknak kell helyettük kilépni a czéhből.) Honnan olvastad ezt

ki? (Hát magából a mindkét tábla által helybenhagyott határozatból. Ott áll világosan: ha a horvátok eljönnek, a legkevesebb szavazatot kapott magyar delegatusok adják át nekik a helyeiket. Már pedig az megint igaz, hogy a főrendi delegatusok közül a ki legtöbb szavazatot kapott is, kevesebbet kapott, mint a ki a képviselőház választottai közül legkevesebbet kapott. És így a törvény értelmében nekik kell visszalépni.) Ez, hal-
lod-e, nevezetes fölfedezés.

— — Azt hallom, hogy miután többen fennakadtak rajta, hogy a közösgyi miniszterek mind csupa törzskös németek, ezen a gravamenea aképen fognak segíteni, hogy mindegyik német miniszter kap egy magyar praedicatumot, s ezzel a zúgolódók szája be lesz tömve.

Folytatás a mellékclapon

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Grszágút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Folák.